

РАЗГОВОР СО ПОВОД

СЛИКАРот РУБЕНС КОРУБИН, ПО НЕГОВАТА ИЗЛОЖБА ВО ПАРИСКАТА ГАЛЕРИЈА „ЛЕ ЛИС“

СЛИКАРСТВОТО Е ПОТРЕБА ЗА ВИСТИНСКИ ЖИВОТ

Сликарот Рубенс Корубин на почетокот на месецов имаше изложба во париската галерија „Ле лис“. Ова е негова прва самостојна изложба во странство, и тоа токму во Париз, градот во кој се враќа по речиси 20-годишна пауза. По дипломирањето на белградската Академија за ликовни уметности во 1974, Корубин, како стипендијант на француската влада, во Париз престојувал во 1977-79, потоа накусо и во 1982. Тој памет дека во тоа време, од оваа иста галерија која тогаш се викала понаку, добил понуда да направи изложба, но ја одбил и долго потоа му било криво, чувствувал дека пропуштил нешто.

Двасет години и цела низа самостојни и групни изложби подоцна, 48-годишниот Корубин се враќа во „Ле лис“, како што вели, случајно и повеќезначајно: „Ле лис“ значи лилјан, мојата сопруга се вика Лилјана, а изложбата со 19 дела од последните две години ми беше предизвик за да скршам некој мраз во себе“.

• ЕСТЕТСКО ПРИЛАГОДУВАЊЕ

Во овој циклус слики што го изложувате во Париз забележлива е една лирично-носталгична атмосфера. На што е резултат тоа?

— Тоа е резултат на целото мое наследство, од самиот себеси. Но не сум пессимист, силно го сакам животот и длабоко верувам во него, постојано се чувствувам како да сум на самиот почеток. Всушност што повеќе навлегувате во сликарството, тоа отвора повеќе врати и станува сè поголем предизвик. Секогаш кога се обидувам да говорам за сликите како да се оддалечувам од нив. Сликањето е длабока потреба, не е тоа длабоко интелектуален концепт па да го анализирам, тоа е нешто што се носи во себе, и дали ќе бидам носталгичен или весел, зависи од моментот. Суштинска е потреба

бата за еден вистински живот. Децата посебно, имаат најправа идеја за животот. Таа идеја, како што растеме почнува да се деформира и да се губи во нашата борба со секојдневието, станува скоро како еден сон за тоа што и како би требало да биде животот. Детството е непресушен извор во уметноста. Ние можеме да растеме, ама оној момент кога ќе го изгуби детството уметникот се губи себеси. Ова што јас го слика не е помирување со нешто, ни тиха носталгија, можеби е своевиден отпор, естетско прилагодување на една денешнина која не е богзнае каква, помирување со нештата такви какви што се, помирување со агресивноста во животот, или желба повторно да се најдеме себеси во онаа права суштина.

Марина КОСТОВА

лека се разоткрива, та дури и празнината значи нешто. Но, ако тоа што е на слика стане симболички знак тоа е отпосле, јас не го правам тоа со свесна намера.

• Што очекувате од ликовната критика?

— Критиката има голема задача, оти делото од еден автор е распарчен. Тие имаат задача да го присоберат, средат, за да може на еден одреден начин да биде достапно на јавноста. Тие го чуваат делото на еден автор. Без нив би било изгубено. Она што е важно за еден ликовен критичар, покрај ерудиција, е да има и талент. И критичарите се разликуваат по својот талент. Без тој степен на талент, и кај критичарот нема услови за успех. Интересно е

- ИЗЛОЖБАТА ВО ПАРИЗ, ПРВА ВО СТРАНСТВО - „ПОТРЕБА ДА СКРШАМ НЕКОЈ ДЕЛ ВО СЕБЕ СИ“
- ОВА ШТО ЈАС ГО СЛИКА НЕ Е ПОМИРУВАЊЕ СО НЕШТО, НИ ТИВКА НОСТАЛГИЈА, МОЖЕБИ Е ЖЕЛБА ПОВТОРНО ДА СЕ НАЈДЕМЕ ВО ВИСТИНСКА СУШТИНА
- ЗАДАЧАТА НА КРИТИКАТА Е ДА ГО ПРИСОБЕРЕ, ПРИСОЕДИНИ, РАСПАРЧЕНОТО ДЕ ГО ЕДЕН АВТОР

результат на маркетингшка промоција. Како уметникот може да ја избегне стапичата на индустријата?

— Или сте зависни од пазар или од институции. И едно и друго носи ризици. Има уметници кои велат: ова го правам за живот, а ова за институции кои сакам да ме претставуваат како уметник. Тој лаже и таму и ваму, а лагата не е долго време уметнички одржива. Тоа би било една добра жука.

• ВЕЧНА ПОТРАГА

Друштвото на ликовните уметници на Македонија, ДЛУМ, годинава прослави 50 години, а очевидно е дека сега е во најголема криза на идентитетот и функционирањето. Што очекувате од оваа еснафска асоцијација, чиј што член сте и самиот?

— Од ДЛУМ се очекува пред државата да се избори за сите погодности што би можеле да му помогнат на уметникот – да помогне за изложби, набавка на материјали, информација за можности каде сè може да се патува, за стапусот на слободните уметници. Нема држава што тоа не го помага. Уметноста колку повеќе ја помогате толку повеќе знае да врати.

• Дали сте подготвен да преземете некоја функција во управата на ДЛУМ?

— Воопшто не. ●

Зошто?

— Поминав еден период како член на Советот. Но, мислам дека сега главни актери треба да бидат голем дел од младите уметници кои се повеќе мотивирани да најдат решение и можности како да се најде простор или како да им се помогне на младите колеги. Не верувам дека некој кој е творечки среден може да одвои толку од своето време за да може тоа да го реализира.

ДЕТСТВОТО - НЕПРЕСУШЕН ИЗВОР ВО УМЕТНОСТА. - РУБЕНС КОРУБИН

• Ве предизвикуваат ли нови медиуми?

— Не толку. Јас се чувствува себеси како сликар оти тоа го чувствува како најблиско во себе. Мене најмногу ме интересира сликарството, толку е неисцрпно, што не гледам како би ставил точка и би престанал да слика. Медиумот го сметам само како можност за изразување. Јас сум го нашол тоа преку што можам да се изразам.

Отворањето нови медиуми е многу интересно и човек треба да се најде таму каде што може најдобро да се изрази. Но, јас не мислам дека сега треба да одам како бумбар од еден во друг медиум. Имам само еден живот. Потрага само по тоа ново ке ме изгуби себеси, а идејата на уметноста е да се допрете самите себеси.

• Зад вас имате 30 години творештво. Погледнато од таа дистанца, дали го најдовте тоа што го бараате во сликарството?

— Допрва го барам, таман ќе помислам дека го најдов – постојано ми бега. А времето така брзо ми одминува, 30 години творештво, скоро ме преплаши тој факт. Секој творец бил скрен на направи барем 5-6 капитални дела, ама плановите и амбициите се зголемуваат од ден на ден. Има повремени кризи, тоа се осцилации, нормално е човек да ја губи силата и довербата во себе. Ама има и друг ден кога токму последниот потез со четката, кога ќе си речете-доста ми е веќе не слика, може да остави нова трага, нешто ново, и тогаш играта почнува одново. Јас сега почнувам.

РУБЕНС КОРУБИН: ВОЗВИШЕНА (1996)

● На сите слики има еден впечатливо осветлен женски лик кој се издвојува со својата улога на секоја слика, како да е нишката што ги спојува сите дела од циклусот. На што е тој симбол?

— Тоа не можам да го објаснам. Сликарската слика треба да е секогаш повеќеслојна, суштината се, појавува нападејќи и потоа има повеќеслојност која по-

дека и критиката, додека е поборник на нешто ново влече напред. Кога таа ќе се етаблира и кога ќе застане на позиции многу е тешко да се зачува таа ширина. И некои од најавангардните се покажаат во подоцните години како најтесногради – јас па јас.

● Ликовната уметност во светот сè повеќе станува индустрија во која вредноста се утврдува како